

STRES TOPUM

Bu gün, sıradan soğuk bir kış günü. Sekiz katlı apartmanın üçüncü katındaki odanın penceresinden dışarıyı seyrediyorum. Böylece ödevlerimden ve sorumluluklarımdan bir süre de olsa uzaklaştım. Derin düşüncelerim hemen yan odadaki kahkahalarla sona erdi. Bu kahkahayı duyunca ben de belli belirsiz bir şekilde gülümsedim. Gülen kişi down sendromlu kardeşim Hüseyin'di. O benim stres topumdu. Televizyondan öğrenmişim bu kelimeyi. İnsanlar stres, sıkıntı ve kaygılarını gidermek için bu topları kullanırlarmış. Benim kardeşim de aynı işe yarıyor. Çünkü evde benim duygularımı en iyi anlayan o. Aile büyüklerimden biri beni azarlasa önce o alıyor gönlümü. Yavaşça bana yaklaşır yüzüme manalı manalı bakıyor, o her zamanki gülüşüyle benim de gülümsememi teşvik ediyor. Önceleri ona kızardım. Daha sonra anladım ki ben azarlanınca o da acı çekiyor. Birçok kez babamın tokatlarından ve şaplaklarından o korumuştur beni. Kızgın sıkıntılı anlarımda gelip başıma dokununca sanki onun sihirli eli içime bir rahatlık, huzur veriyor. İşte şimdi de derslerimden sıkılmışım. Gül işlemeli perdemi kapatarak, önümdeki ahşap masaya ve onun üzerindeki bir yığın kitaba baktım. Derin bir of çektim. Bir süre ne yapacağımı bilemez halde tekrar düşüncelere daldım. Ancak üşüyen vücudum beni düşüncelerimden uyandırdı. Uyuşmuş parmaklarımı ovuşturup, oturma odasına gittim. Annem, babam, kardeşim, anneannem anlayacağınız tüm ailem oradaydı. Annem soğuktan kızarmış burnuma bakarak:

– Canım oğlum benim. Orada üşüdün değil mi? Gel hemen sobanın başına, dedi. Benim de niyetim buydu zaten. Aceleyle sobanın yanına kuruldum. Kardeşim Hüseyin mutlulukla oradan oraya koşturuyor, bir zamanlar benim çok sevdiğim küçük arabamla oynuyordu. Beni görünce sevindi. Tombik parmaklarını burnumun üzerinde gezdirdi. Sobaya yaklaştırdığım ellerime hafifçe dokundu ve sanki “fazla yaklaşma, yoksa elin yanar” der gibi o küçük kafasını hafifçe salladı. Sonra da içten bir gülümsemeyle yanımdan ayrıldı. O birçok kez bu sobada ellerini yakmıştı. Kendince beni korumak istiyordu. Sobanın başındayken bir süre kestane pişirmekte olan anneme, tekrar oyununa dalmış Hüseyin'e, örgü örmekte olan anneanneme ve her zamanki gibi heybetli duran babama baktım. Pişirmekte olan kestane kokuları ve sobanın sıcaklığı beni tekrar düşüncelere itti.

Acaba down sendromlu olmak iyi bir şey miydi? O zaman hayatım kesinlikle çok kolay olurdu. Zor algıladığım için ödev derdi yoktu. Kimse beni zorlayamaz ve ailem “bu çocuk büyüyecek, büyük adam olacak” diye konuşmazdı. Hep oyun oynar ve gülümserdim. Hayatın iyi yönlerini yaşardım. O saflığım ile tatlı, neşeli bir çocuk olurdu. Ama şimdi hiç de öyle değildi. Bir sürü dersim, benden beklentileri olan bir ailem vardı. Derslerin yanı sıra, bütün gün evin işleriyle uğraşan ve bazı günler zengin ailelerin evine temizliğe giden anneme yardımcı oluyorum. Kendi evimizin temizliğinde, bulaşık yıkamada, yemek pişirmede benim de katkım var. Kardeşime ve yaşlılıktan bazı ihtiyaçlarını göremeyen anneanneme yardımcı oluyordum. Ayrıca babam beni bu yaz tatilinde bir ustanın yanına çırak olarak gönderecek. İki yıl önce köyden bu şehre göç etmeden de aynı işleri yapar, hatta orada hayvanlarımıza bakar ve tarım işlerine de yardımcı olurdu. Şehre geleceğimizi duyduğumda çok sevinmişim. Çünkü şehirde hiç iş yapmayacağımı zannediyordum. Ancak yanılmışım. Yine sorumluluklarım vardı. Yine yine yine...

Ben böyle düşünürken bir anda yerimden sıçradım. Sobaya dayadığım ellerim yanmıştı. Üfleyerek acımı dindirmeye çalıştım. Annem de yanıma gelip, elimi öptü.

– Az bekle, birazdan geçer acısı. Bir şeyciği kalmaz, dedi. Bende bunun üzerine sobanın az ilerisinde oturup kaldım. Kardeşim olanları görmüştü. Diğer çocuklar gibi olsa “kötü soba, ağabeyime ne yaptın” diyerek sobaya vururdu. Ancak o öyle yapmadı. Yanıma gelip, iri gözlerinin üstündeki yay misali kaşlarını kaldırarak bana gülümsedi. Sonra aynı annemin yaptığı gibi elimi öptü. Ona bakınca kendimi daha iyi hissettim. Ben de ona gülümsedim, fakat benim gülüşümle onun içten gülümsemesi arasında

çok fark vardı. Kısa kesilmiş sert saçlarla kaplı başını okşadım. Ardından neşeyle babamın yanına gitti ve siyah bıyıklarıyla oynamaya başladı. Babam başka biri böyle bir şey yapsa kızardı. Ancak kardeşime karşı hep iyi davranırdı. Bu nedenle ona bakarak gülümsedi. Benim de bu sırada elimin acısı geçmişti. Yerimden kalkıp odama geçtim, ödevlerim beni bekliyordu. Ahşap masamın başına geçip, ödevlerime devam ettim. Aradan ne kadar süre geçti bilmem, bir ara uyuklamaya başladım. Kalem izleriyle dolu ellerim masaya yapıştı kaldı sanki ve yavaş yavaş başım da. Sonunda başımı masaya koyup gözlerimi kapattım.

Gözlerimi açtığımda kendimi masanın başında beklerken, yatağımın içinde buldum. En son ders çalışırken hatırlıyorum kendimi oysa şimdi sabah olmuştu. Demek beni birisi yatağıma taşımıştı. “Annemdir” diye düşündüm. Yatağımdan kalkıp Ona teşekkür ettim. Ancak annemin sözlerinden olayla hiçbir ilgisi olmadığı anlaşılıyordu.

– Kardeşin seni o halde görünce, babana haber vermiş. O da alıp seni yatağına yatırmış. Ah benim kardeşim, hiçbir şey gözünden kaçmıyor. Bazen geceleri kalkıp üstümü örttüğünü de görmüştüm. Onun yüzüne bakarken bazen çok garip düşüncelere kapılırdım. Acaba bu kardeşim büyümüş de küçülmüş müydü? Bizim tüm olumlu davranışlarımızı taklit ederdi. Nedense olumsuz davranışlarımızı taklit etmezdi.

Bu gün Pazar, kahvaltıdan sonra parka gideceğiz. Kardeşim ve ben parkı çok seviyoruz. Çünkü apartmanda yaşamak bize çok sıkıcı geliyor. Köyümüzde kırlara gider oynardık. Burada ise yeşil alan bulmak neredeyse imkânsız. Az ileride bir park var, orası da olmasa yeşillik yok diyebilirim.

İşte hazırlandık kardeşim elimden tutundu hoplaya zıplaya yanı başımda ilerliyor. Apartman giriş katında oturan ailenin kardeşimin yaşlarında bir kız çocuğu var. Bu çocuk sürekli pencere parmaklıklarında durup apartmana girip çıkanları seyrediyor. Bizi görünce kardeşime seslendi.

– Hüseyin!

Ardımıza dönüp bakınca o kırmızı dilini bir köpek dili gibi çıkartmış bizi kızdırmaya çalışıyordu. Kardeşim her zamanki soğukkanlılığını korudu ancak ben kendimi tutamayarak:

– Küçük cadı! Senin dilini kopartırım.

Bu sözümün üzerine kızın ardından beliren annesi pencereyi kapladı. Boşuna “Buldozer Nebahat” demiyorlar, yüz yüz elli kilo var her halde bu kadın. Buldozer Nebahat cüssesinin aksine küçücük olan gözlerini kısıp, bana baktı. Tombul parmağını dikkat et manasında ileri geri sallayıp, pencereyi kapattı. Onun bu hareketine hiç kafamı takmadım. Kardeşimin elini tuttuğum gibi parka yöneldim. Parkta birkaç çocuk ve çiğdem çitletmekte olan iki kadın vardı.

Kış son günlerini yaşıyordu. Bir iki gün soğuk olduktan sonra çıkan güneş havayı ısıtıyordu. İşte bu günde o güzel günlerden biriydi. Parka varınca ben bir banka oturdum. Kardeşim de bu sırada o tahterevalli benim şu kaydırak senin, koşturup duruyordu. Gözüme güneş girmeye başlayınca yerimden kalktım ve bir süredir salıncakta sallanan çocuğun başına dikilen kardeşime yaklaşarak:

– Sallanmak mı istiyorsun? dedim. Kardeşim başını sallayarak onaylayınca:

– Hadi artık kalk, uzun zamandır sallanıyorsun, dedim.

Çocuk ise inatçı biri olmalıydı ki, omuzlarını silkti ve salıncağı durdurmasına rağmen salıncaktan inmedi. Sinirlendim, yumruklarımı sıkarak:

– Sallanmayacaksan kalk, dedim. Bu sefer sesim kızgın çıkmıştı. Çocuk ise aldırmadan:

– Kalkmayacağım, git başımdan be’ dedi sırta sırta. Tam ona vuracak ve ağzının payını verecekken kardeşim araya girdi:

– Boş ver ağabey. Sallanmasak ta olur, dedi.

Kardeşimi üzmemek için çocuğun yanından ayrıldım ve tekrar banka oturdum. Bir süre kardeşimin ne kadar iyi yürekli olduğunu düşündüm. Yarım saat kadar sonra bu düşüncemi iyice destekleyen bir olay oldu. Kardeşim salıncakta sallanmamıza izin vermeyen çocukla

oyun oynuyordu. Başka biri olsa yüzüne bile bakmazdı. Ama kardeşim öyle değildi. Bu manzarayı görünce acaba kardeşim mi engelli yoksa biz mi diye düşünmeden edemedim.

Bu arada yarın sosyalden sınavımız var, okuyorum okuyorum bilgiler aklımda kalmıyor. “Büyüyünce bu bilgiler birer birer önüne çıkacak” diyor babam. Mesleğimde gerekecekmiş. Tekrar kardeşime baktım dünyadan bir haber oyununa devam ediyor. Sahi kardeşim ne iş yapacak büyüyünce. Herkesin bir mesleği var ya onun nasıl bir mesleği olabilir? Sonra ödevim olan resimleri kardeşimin çizdiği aklıma geldi. Öğretmenim o resimleri görünce “Hasan sen büyüyünce ressam olabilirsin. Sende bir yetenek var” diyordu. Aslında bu övgülerin hepsi kardeşimeydi. Böyle düşününce üzüntüm azaldı. Belki de kardeşim geleceğin ünlü ressamlarından biri olabilirdi. Bu düşüncelerle umut doldu içime. Eve gitme saatinin geldiğini görünce kardeşimin elini tuttuğum ve birlikte hopluya zıplaya ilerledik. Yorulmuştum eve girer girmez kendimi yatağıma attım. Kardeşim de en çok sevdiği işi yapmaya başlamıştı. Benim karalama defterime resim çizmeye başladı. Yemekten sonra yaptığı resme baktım. Çok güzel olmuştu. Resimle ilgili kesin bir yeteneği olduğu belliydi.

Akşam olduğunda erken yatmama rağmen yarınki sınavı düşündüğümünden bir türlü uyuyamadım. Gece saat iyice ilerlediğinde ise sonunda gözlerim kapanmaya başladı.

Sabah her zamanki gibi erkenden okula gittim. Sosyal sınavım kötü geçti, üstelik geçen haftaki matematik sınavının sonucu da açıklandı. Pek parlak olduğu söylenemezdi. Eve geldiğimde ise oldukça sinirliydim. Çünkü sınavım çok kötü geçmişti ve eve dönüşte bir arkadaşımın kavga etmişim. Eve girer girmez kafamı dağıtmak için bir haftadır üzerinde çalıştığım, yüz parçalı yapbozumu tamamlamaya başladım. Zaten çok az kalmıştı tamamlamama.”Yarım saate kadar bitiririm” diye düşündüm. Bir ara su içmeye mutfağa gittim. Döndüğümde ise bir de ne göreyim. Tamamlamak için bir sürü fedakârlık yaptığım yapboz tamamen bozulmuştu. Kardeşim parçaları yerden toplamaya çalışıyordu. Kızgınlıktan yüzümün kızardığını hissettim. Kardeşimin açıklamasına fırsat vermeden bağırıp çağırdım. Ardından odama gittim ve sinirden ağlamaya başladım. Akşam yemeği bile yemedim ve erkenden uyudum.

Sabah uyandığımda biraz daha sakindim. Ama kızgınlığım hâlâ geçmemişti. Aceleyle oturma odasına gittim. Yapbozu tekrar toplamaya başlayacaktım. Ama bir de ne göreyim. Yapboz tamamlanmış bir halde yerde duruyordu. Kimin yaptığını merak ettim. Annem olamazdı çünkü dün sabah erkenden teyzemlere gitmişti. Babam ise işten geç geliyordu. E anneannem desen o da yapamazdı. Bir tek kardeşim kalmıştı. Bir anda hüznümlendim. Hemen onun odasına gittim. Yeni uyanmıştı ve gözleri kıpkırmızıydı. Demek ki tüm gece yapbozla uğraşmıştı. Ona sarılıp özür diledim. Yine onun enerjisi benim rahatlamamı sağlamıştı.

O günün akşamında çok mutlu bir haber aldık. Babam kardeşimi belediye başkanının resim kursuna kaydettirmişti. Hepimiz çok sevindik. Ben yine hayallere daldım gelecekte kardeşimin sergilenecek tabloları arasında dolaşmaya başladım.

